

DIKTEN och spegeln

JAG HÖR till de människor som aldrig kan lära sig en dikt utan-
till; måste jag citera ur minnet,
stakar jag mig ofelbart. Jag minns
inte de exakta ordföljderna, jag
kan inte i detalj säga vad dikten
handlar om eller "föreställer" (för
att låna ett slagord ur forna da-
gars konstdiskussion). Ändå kan
jag ha en klar bild av diktens
stämningvärde, dess musik. När
jag minns en dikt är det också
vanligtvis bara några ord, högst
en eller två rader som jag minns,
men dessa ord är nyckelord till
diktens stämning. Kanske ger de
mig lust att friska upp minnet.

När jag tidigt denna morgon i
början på juni sitter i trädgår-
den och ser ut över vattnet ge-
nom den ännu skira slöjan av de
unga trädens lövverk slår mig
dessa ord ur det halvmédvetna:

*Askens krona, du unga dröm-
mande —*

Trädet på stranden rakt fram-
för mig är en ask, det sist ut-
slagna och tidigast avlödade av
nordiska träd. Också trädet bred-
vid mig, i vars krona jag kan se
upp, är en ask. Och att just de
orden i Conradsons dikt ur "Hjär-
tats frid, den blödande" fastnat i

mitt sinne (jag säger inte mitt
minne) beror utan tvivel på deras
subtila, ungdomliga egenart. Con-
radson har velat apostrofera trä-
det, men det har han inte kun-
nat. Därför står de första två or-
den i tredje person och de föl-
jande i direkt tilltal: du. Det är
kanske valhant, men just detta
valhanta är dikt. Det gör ett egen-
domligt intryck, som det skulle
vara meningslöst och grovt att
närmare söka dissekera, så myc-
ket mer som det är en dikt om
det outsagda.

Naturligtvis för orden, och tan-
ken på dem, också med sig en
hel räckta associationer: till andra
askar jag känt, till andra för-
hållanden som har samband med
Conradson, till dagar på Lidingön
hos vänner som sparat något av
hans konstnärliga produktion, till
största delen kolteckningar av
träd, mest skymningsträd, ut-
märkt fina och poetiska tecknin-
gar med stor känsla för trädets
helhet, som varelse, som väsen.

Jag slår upp dikten och citerar
den här i dess helhet:

*Askens krona, du unga, dröm-
mande,*

*hur du slumrar ljuft,
ja, dina milda grenar
i den höga rymden hvila
vemodigt obekymradt.*

*För vandraren
var du en lust,
för ett stolt hjärta,
som ej var bekymradt
af jord och skumhet,
var du en bild,
en bild att glädjas vid
för ett stolt hjärta.*

GUNNAR EKELOF